

Pro rozhodnutí o tom, zda jest povolití odklad exekuce vyklizením podle § 1 (1) zákona jest nerozhodné, zda vyklizovaný jest s to, by platil nájemné požadované z volných bytů.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, R I 1350/34.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením na dobu tří měsíců. Rekursní soud návrh na povolení odkladu exekuce zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest zcela nerozhodné, zda stěžovatelka není s to, by platila nájemné z volných bytů požadované, neboť odklad exekuce podle § 1 (1) zákona ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n., jehož účinnost byla podle čl. II § 1 zákona ze dne 23. února 1934 čís. 32 sb. z. a n. prodloužena do 31. prosince 1935, lze k návrhu povinné strany povolití jen, nemá-li povinný beze své viny jiné potřebě odpovídající náhrady, aneb byl-li povolen odklad vyklizení místností, do nichž se má povinný nastěhovati (srv. také rozhodnutí čís. 11.708 sb. n. s.). Ani toho ani onoho předpokladu v tomto případě není, a právem proto rekursní soud návrh na odklad povolené exekuce zamítl.

Čís. 13939.

Pensijní pojištění (zákon ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n.).

Zaměstnankyně nemá proti zaměstnavateli nárok na náhradu škody, ježto ji včas nepřihlásil k pensijnímu pojištění, nepřislušel-li jí podle zákona nárok na výbavné ani tehdy, kdyby byla včas přihlášena k pensijnímu pojištění. Lhostejno, že podle praxe Všeobecného pensijního ústavu by se jí bylo dostalo výbavného, kdyby ji byl zaměstnavatel včas přihlásil k pensijnímu pojištění.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, Rv I 361/33.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalovaného jako úřednice od 6. března 1926 do 30. června 1927. Od 15. července 1927 do 1. září 1931 byla zaměstnána u firmy L. Jako zaměstnankyně žalovaného byla žalobkyně přihlášena u Pensijního ústavu od 1. dubna 1926 do 30. června 1927. Dne 19. srpna 1928 se žalobkyně provdala. Její nárok na výbavné byl rozsudkem pojišťovacího soudu ze dne 16. června 1931 zamítnut proto, že žalobkyně dosáhla před sňatkem jen 29 příspěvkových měsíců, poněvadž v měsíci březnu 1926 nebyla přihlášena k pojištění. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném výbavného 3.600 Kč, opírajíc žalobní nárok o zavinění žalovaného, jež spatřovala v tom, že jí žalovaný nepřihlásil k pojištění dnem jejího nastoupení do zaměstnání, dnem 1. března 1926, čímž se stalo, že jí nepřihlášená doba chyběla pro splnění předepsaných třiceti příspěvkových měsíců zakládajících nárok na výbavné. Oba nižší soudy žalobu zamítl, odvolací

s o u d z těchto důvodů: Podle § 25 zákona ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n. zanikne-li povinné pojištění a zůstane-li pak vystoupilý pojištěnec aspoň po šest měsíců bez zaměstnání povinného pojištěním, má nárok, by mu byla vrácena část premií, a ženám, jež se provdají ve dvou letech po výstupu z pojištění, nebo vystoupí z pojištění ve dvou letech po sňatku, doplní se částky premií, na jichž vrácení mají podle předchozího ustanovení nárok, na 80% premií za ně skutečně zaplacených. Podle § 35 zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. má pojištěnka nárok na výbavné, uzavře-li sňatek po dokonání aspoň 60 příspěvkových měsíců, a podle § 185 téhož zákona platí ustanovení § 35 pro pojištěnky, které získaly aspoň šest příspěvkových měsíců před platností tohoto zákona (t. j. před 1. lednem 1929) s tou změnou, že se čekací doba snižuje na třicet příspěvkových měsíců, a pojištěnkám, které vystoupily z pojištění v době od 1. července 1928 do 31. prosince 1928 a které získaly aspoň třicet příspěvkových měsíců, náleží nárok na výbavné podle prvního odstavce, když se provdaly v posledních dvou letech před účinností zákona. Jak v napadeném rozsudku uvedeno, je mezi stranami nesporné, že žalobkyně byla jako úřednice zaměstnána u žalovaného od 6. března 1926 do 30. června 1927 a u firmy L. od 15. července 1927 do 1. září 1931, že dne 19. srpna 1928 uzavřela manželský sňatek, a že její nárok na výbavné uplatňovaný proti úřadovně A. všeobecného pensijního ústavu v Praze byl rozsudkem pojišťovacího soudu v Praze ze dne 16. října 1931 zamítnut. Byla tudíž žalobkyně zaměstnána u žalovaného jako úřednice za platnosti zákona čís. 89/1920 sb. z. a n. a za platnosti zákona toho se také provdala. Podle ustanovení § 25 zák. nárok na vyplacení premií žalobkyně neměla, ježto v době sňatku byla pojištěnkou, byla totiž zaměstnána u firmy L. a tedy povinně pojištěna, a nevystoupila z pojištění do dvou let po sňatku. Podle ustanovení §§ 35 a 185 neměla však žalobkyně nároku ani na výbavné, neboť jednak pojištný případ, sňatek, nestal se za platnosti zákona a první případ § 185 pensijního zákona tu nedopadá, jednak vdala se sice v posledních dvou letech před účinností zákona, z pojištění však nevystoupila v době v zákoně uvedené, t. j. v době od 1. července 1928 do 31. prosince 1928, takže tu není ani druhého případu § 185 pens. zák.; nevznikla tudíž žalobkyni škoda tím, že ji žalovaný přihlásil k pojištění u všeobecného pensijního ústavu v Praze až od 1. dubna 1926 a nikoliv od 6. března 1926. Není tedy příčinné souvislosti mezi nesprávným hlášením žalobkyně k pojištění, které učinil žalovaný, a tvrzenou škodou, vzešlou žalobkyni nepřiznáním nároku na výbavné, žalobkyně bez ohledu na tuto skutečnost nároku na výbavné neměla a nárok ten nemohl jí býti ani přiznán, i kdyby mohla vykázati třicet příspěvkových měsíců, v tom tedy i celý březen 1926.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud jde o podmínky vzniku nároku na výbavné podle §§ 35 a 185 zákona o pensijním pojištění ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., schvaluje dovolací soud právní názor soudu odvolacího a odkazuje dovolatelku na výstižné důvody napadeného rozsudku, jež vyhovují stavu

věci a zákonu a jichž správnost nebyla dovolatelčinými vývody vyvrácena. Dovolatelka dále dovozuje, poukazujíc na spis Dr. Jana Gallasa »Výklad k zákonu o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách« z roku 1929, — že podle praxe Všeobecného pensijního ústavu prý by se jí bylo dostalo výbavného, kdyby ji byl žalovaný přihlásil k pensijnímu pojištění včas. Avšak okolnost, jaká byla praxe Všeobecného pensijního ústavu v uvedeném směru, nemá význam pro posouzení, zda žalobní nárok na náhradu škody jest podle zákona odůvodněn proti žalovanému, neboť z toho, že Všeobecný pensijní ústav vyplatil snad jiným pojištěnkám výbavné, ač na ně neměly zákonného nároku, nemůže žalobkyně vyvozovati pro sebe právní nárok na výbavné, a neplyne z toho nijak, že by nárok na výbavné musil býti přiznán také jí a že jen opominutím včasné přihlášky se strany žalovaného se stalo, že jí nárok na výbavné přiznán nebyl a že jí tím byla způsobena škoda.

Čís. 13940.

Nájemní smlouvu lze jednostranně zrušiti výpovědí jen v celém jejím obsahu, jen ohledně celého nájemního předmětu, nikoliv jen ohledně jeho části. Lhostejno, že nájemce v jedné části nájemního předmětu bydlí a v druhé provozuje živnost. Na tom nebylo nic změněno novým doslovem § 6 zák. o ochraně nájemců ze dne 23. února 1934, čís. 32 sb. z. a n., podle něhož při jiných místnostech než bytech řídí se od 1. března 1934 po smrti nájemníkově přechod práv z nájemní smlouvy na dědice nájemníkovy a poměr mezi dědici a pronajímatelem ustanoveními občanského práva.

Ustanovení tato měla by význam jen, kdyby provozovna živnosti byla najata zvláštní smlouvou.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, Rv I 2209/34.)

Richard E. najal v domě žalobců byt a místnost používanou k provozování holičské živnosti. Po smrti Richarda R-a dali žalobci dědicům soudní výpověď z místnosti, v níž byla provozována holičská živnost. K námitkám žalovaných procesní soud uznal soudní výpověď za zrušenou. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žalobci netvrdili v řízení před prvním soudem, že zesnulý Richard E. najal zvláštní smlouvou byt a zvláštní smlouvou vypovězenou místnost používanou k provozování holičské živnosti. Žalovaní však uvedli v písemných námitkách, že krám s pokojem a kuchyní najal Richard E. jako jednotný nájemní celek, a prvý soud zjistil, že krám a byt byly najaty v roce 1916 jako celek za jednotné nájemné, a že ohledně holičské provozovny nebyla mezi stranami sjednána zvláštní nájemní smlouva. Toto skutkové zjištění žalobci v odvolání ani nenapadli, takže bylo zjištění to podle § 498 c. ř. s. učiniti základem rozhodnutí odvolacího soudu